

Двете
озледала

ЗАКОНЪТ и ЕВАНГЕЛИЕТО

לא תדעך
לא תנאף
לא תנוכ
לא תענה
לא תחמד

אנכי יהוה
לא יהיה
לא תשא את
שמונו
כבוד את ה' אלהינו

Ейдриън Ибънс

Двете огледала законът и евангелието

maranathamedia.bg

5^{ти} март, 2018 г.

Съдържание

Търсене и познаване на Бога.....	4
Неблагодарният и подхранван от независимост погрешен възглед за Бога	5
Сатана представя погрешно характера на Бога.....	8
Необходимост от божествено огледало.....	10
Двете огледала	11
Подхождане към закона чрез Посредник.....	13
Премахване на покривалото	17
Дефиниция за огледалото на евангелието	18
Не премахвайте седалището на милостта от ковчега	29

Търсене и познаване на Бога

Какъв е наистина Бог? Това е простицък, но усложнен въпрос, защото Библията казва:

Ис. 55:8-9 Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли – от вашите помисли.

Ер. 17:9 Сърцето е измамно повече от всичко и е безсилно; кой може да го познае?

Римл. 3:10-12 Както е писано: “Няма праведен нито един, няма никой разумен, няма кой да търси Бога. Всички се отклониха, заедно станаха негодни, няма кой да върши добро, няма нито един.”

1 Кор. 2:14 Но естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се преценява духовно.

По природа ние сме измамливи, не разбираме и всъщност не търсим Бога. Божиите мисли са напълно различни от нашите. Затова за нас е невъзможно да търсим и да намерим Бога с нагласата на ума, че ние сме онези, които инициират желанието да Го намерим. Бог е този, който ни търси. Това е илюстрирано с историята за загубената овца.

Лука 15:4-5 Кой от вас, ако има сто овце и му се изгуби една от тях, не оставя деветдесет и деветте в пустинята и не отива след изгубената, докато я намери? И като я намери, я вдига на рамената си радостен.

Тъжната истина е, че макар да имаме невежеството на овца, ние също имаме и естеството на змия. Това означава, че, когато Бог ни търси, ние естествено Го отблъскваме и Го отхвърляме.

Йоан 1:5 И светлината свети в тъмнината; а тъмнината не я схвана.

Йоан 1:11 При Своите Си дойде, но Своите Му не Го приеха.

В следващия стих, думата за *ярост* е всъщност *копнеж*, а думата *против* може да се преведе като *към*:

Римл. 1:18 Защото яростта [желанието] на Бога се разкрива от небето против [към] всяко безбожие и неправда на хората, които държат [потискат Нова Международна Версия, Нов Буквален Превод] истината в неправда;

Неблагодарният и подхранван от независимост погрешен възглед за Бога

Забележете какво се случва от това потискане на истината за Бога, когато Павел продължава.

Римл. 1:19-23 понеже **това, което е възможно да се знае за Бога, им е известно, защото Бог им го изяви**. Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него – вечната Му сила и божественост – се вижда ясно, разбираемо от творенията, **така че те са без извинение. Защото познаха Бога, но нито Го прославиха като Бог, нито Му благодариха**, а се извратиха в своите мъдрувания и безумното им сърце се помрачи. Като се представяха за мъдри, те глупееха, **и размениха славата на нетленния Бог** с образ, подобен на смъртен човек, на птици, на четирикраки и на пълзящи гадини.

Библията ни казва, че Бог е разкрил ясно какъв е, така че ние сме без извинение. Бог ни е дал всичко, което имаме и затова ние му дължим благодарност за всичката Му доброта към нас. Сатана убедил първите ни родители, че Божиите мотиви към нас въобще не били добри и че всъщност ние не зависим от Него за живот.

Бит. 3:4-5 А змията каза на жената: Никак няма да умрете! Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога – да познавате доброто и злото.

Това което ни прави естествено неблагодарни е лъжата, че не сме зависими от Бога за живота, и затова ние променяме това което вярваме за Бога, за да оправдаем поддържането на дистанцията ни от Него, така че да можем да правим каквото си поискаме. Лъжата че имаме наш собствен живот е основата на Вавилон. Първият строител на Вавилон, Нимрод, твърдял следното:

“Нимрод бил този, който ги въодушевявал до степента на едно такова оскърбление и презрение към Бога. Той бил правнук на Хам, синът на Ной, дързък човек, и с много силна ръка. **Той ги убеждавал да не я (силата) приписват на Бога, сякаш били щастливи чрез Него, но да вярват, че собствената им смелост им е спечелила това щастие.** Той също постепенно превърнал управлението в тирания, не виждайки никакъв друг начин да обърне сърцата на хората от страха на Бога, освен чрез довеждането им до една постоянна зависимост от неговата сила...” {Йосиф Флавий. Юдейски древности, книга 1, глава 4, параграф 2}

Този отказ да бъдеш благодарен за изобилните дарове на Бога произхожда от древната змия, наречена Дявол и Сатана. Той казал на Адам и Ева, че имат живот в себе си. Ако това е било вярно, тогава всички изисквания, които Бог можел да предяви към живота им, трябвало да бъдат възприемани като нахлуване в правата им; бивайки контролиращ и тираничен в естеството Си.

Сатана смяташе, че той самият бе любимец сред ангелите в небето. Той е бил високо въздигнат; но **това не предизвикало в него благодарност и прослава към Създателя му. Той се стремеше към висотите на самия Бог.** Хвалеше се със своята възвишеност. Знаеше, че е почитан от ангелите. Имаше да изпълнява специална мисия. Той е бил близо до великия Създател, и непрестанните лъчи от славната светлина обгръщаща вечни Бог, били сияели специално върху него. {Духът на пророчеството, том 1, с. 18}

Оказваните върху Луцифер високи почести той не оцени като особен Божи дар и затова те не предизвикваха в

него никаква благодарност към Създателя. Славеше се със своя блясък и възвишеност и пожела да стане равен на Бога. {Патриарси и пророци, с. 37, Гл. 1, Параграф 12, 13}

Липсата на благодарност към Бога в Луцифер го довела да гледа на Божия закон като ограничаващ и контролиращ.

Опита се [Сатана] да фалшифицира Божието слово и представи криво плана на Неговото управление. **Твърдеше, че Бог не е справедлив да налага на ангелите закони,** че изисква подчинение и послушание от Своите създания в стремежа си просто да възвеличи Себе Си. {Патриарси и пророци, с. 42, Гл. 1 - Параграф 27}

Когато бе обявено, че заедно с всичките си последователи трябва да напусне жилищата на блаженството, той, водителят, дръзко изяви презрението си към Божия закон. **Отново потвърди, че ангелите не се нуждаели от контрол, а трябвало да бъдат оставени да следват собствената си воля, която винаги щяла да ги води правилно.** Осъди Божествените нареждания като ограничаващи тяхната свобода и обяви, че целта му била да премахне абсолютизма на закона; че, освободени от това ограничение, небесните множества биха могли да стигнат до по-възвишено, по-славно състояние на съществуване. {Великата борба, с. 499, Гл. 29 - Параграф 17}

Ако бе истина, че ангелите не са зависими от Бога за живот, и че собствената им воля и интелект биха могли да ги водят правилно, тогава действително на Божия закон трябва да се гледа като на едно вмешателство в личните права и свободи, и Бог трябва да бъде виждан като контролиращ и тираничен. Когато Адам и Ева яли от плода на дървото за познанието, те възприели лъжата, че имат живот в себе си и, че, по този начин, са независими от Бога.

[Адам] Реши да сподели съдбата ѝ: ако тя умре, и той ще умре с нея. **В края на краищата, размишляваше той, не би ли могло пък думите на змията да се окажат верни?** Ева стоеше пред него - красива и на вид така невинна, както и

преди делото на непослушанието. Тя изразяваше по-голяма любов към него сега, отколкото преди. Никакъв знак на смърт не се виждаше по нея и той реши да рискува за последствията. Грабна плода и бързо го изяде. {Патриарси и пророци, с. 56, 57, Гл. 3 - Параграф 16}

Представяйки изопачено Божия характер, както бе правил и на Небето - а именно, че Бог е строг и тираничен, Сатана подведе към грях и човека. А след като успя, заяви, че несправедливите Божии ограничения са причина за човешкото падение и за собствения му бунт. {Великата борба, с. 500, Гл. 29 - Параграф 21}

Доктрината за безсмъртието на душата е вярвана почти глобално сред различните религии по света. Разбира се ученията на атеизма със сигурност гледат на всеки закон извън аза като на едно налагане и заплаха за свободата, и по този начин анархията на Френската революция е явният резултат от едно такова убеждение.

Сатана представя погрешно характера на Бога

Сатана използвал тази лъжа за вродения живот, за да представи погрешно характера на Бога, и да Го представи като един контролиращ и отмъстителен тиранин, който налага смърт върху онези, които престъпват срещу Него.

Сатана обвини Бога в дух на непростителност, понеже той нямало да приеме с благосклонност онези, които са непослушни на закона му и **така представи погрешно характера му.** {Ривю енд Херълд, 9-ти март, 1897 г., Параграф 5}

Луцифер зае позицията, че в небето и на земята съществува зло като резултат от Божия закон. Това издигна срещу Божието управление обвинението, че то е произволно. Но това е лъжливост, скроена от автора на всички лъжливости. Божието управление е доброволно управление, и няма акт на бунт или покорство, които да не са

доброволен акт. {Знамения на времето, 5-ти юни, 1901 г.,
Параграф 4}

От една страна Сатана обвиняваше Бога, че е строг, взискателен и
непрощаващ.

Сатана беше представил погрешно характера на Бога, и
бе необходимо да се направи едно правилно представяне на
непадналите светове, на ангелите и на човека. Сатана беше
заявил, че **Бог си няма представа какво е себеотрицание,
милост и любов, и че той е строг, взискателен и
непрощаващ**. Сатана никога не изпита прощаващата любов
на Бога; защото той никога не упражни истинско покаяние.
Неговите представяния на Бога бяха неправилни; той
беше лъжлив свидетел, обвинител на Христос и обвинител на
всички, които отхвърлят сатанинското иго и се връщат, за да
отдадат доброволна вяност към Бога на небето. {Ривю енд
Херълд, 9-ти март, 1897 г., Параграф 3}

Сатана не можел да скрие очевидната милост и благодат, които
показвал Бог. Затова Сатана представил другата крайност, че Бог бил
слаб и щял да се подчини на неговите изисквания.

Състрадателният Творец, копнеещ за милост към Луцифер и
неговите последователи, се старал да ги измъкне от
бездната на гибелта, в която бяха готови да се хвърлят. Но
милостта Му бе изтълкувана превратно. Луцифер посочваше
Божие дълготърпение като доказателство за собствената
си правота, като знак, че Царят на всемира би приел неговите
условия. Патриарси и пророци, с. 39, Гл. 1 - Параграф 20

Лъжите на Сатана създали една гъста морална тъмнина. Истинският
характер на Бога бил обгърнат в тази мрежа от лъжи. Тъй като Сатана
бил първият от ангелите и познавал Бога по-добре от всеки друг, било
трудно да се види, че това, което той казвал било неправилно.

Сатана представи толкова погрешно характера на Бога пред
света, че човекът се оказа далече от Бога; {Знамения на
времето, 11-ти април, 1895 г.}

Чрез престъпление, човекът бе станал дете на злото, пленник на Божия враг Сатана. **Сатана представи погрешно характера на Бога, и човекът, който бе направен според божествения образ, се усъмни в любовта на небесния Баща, престана да уповава на словото му, и се постави в отношения на упорито неверие и бунт срещу неговите изисквания.** {Библейско ехо, 1-ви ноември, 1892 г.}

Необходимост от божествено огледало

За да се премахне тази тъмнина, вселената се нуждаела от едно разкриване на характера на Отец. Единственият който би могъл да осигури това откровение бил онзи, който бил точен образ на Божията личност.

Евр. 1:2-3 [Бог] в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световите, който, бидейки сияние на Неговата слава [характер] и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините;

Едно живо огледало щяло да бъде издигнато, за да може цялата вселена да гледа в него, та да можем да имаме истинска отправна точка и да проумеем какъв е, и какъв не е, характерът на Бога. Само Исус можел да осигури това съвършено и пълно представяне на Отец.

Йоан 1:18 Никой никога не е видял Бога. Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го изяви.

Христос дойде да представи на човека Отец. Той разкри на света природата на Бога. Сатана беше представил Отец погрешно. Той Го беше обрисувал като едно същество пълно с отмъстителност, което няма въздържание, милост, търпение и любов. Той Го облече със собствените си качества; **но Христос дойде и взе човечеството върху себе си, за да може да разкрие на човечеството истинския характер на Отец;** и ние трябва да представяме

на света Христос, така както Христос представи Отец. {Ривю енд Херълд, 30-ти април, 1889 г., параграф 8}

Трябва да сме изключително внимателни, за да познаваме правилните измерения на това огледало на характера на Отец. Когато намерим препратка към Христос в Стария завет, дали тя е част от огледалото или трябва да подходим към тези истории през огледалото, което е осигурено в Новия завет?

Много хора допускат, че могат да четат историите на Стария завет без посредник, без божествено огледало, което да ги ръководи в разбирането на това което четат. Това е като директното вглеждане в Божия закон без умилостивилището. Божият закон е едно огледало и ако погледнем директно към това огледало без да сме в Христос и без да познаваме характера Му, картината, която ще видим в закона, е едно отражение на собственото ни лице. Тогава ще съдим за характера на Бога според това което виждаме в отражението.

Божият закон е огледалото, което представя едно пълно отражение на човека такъв какъвто е, и представя пред него правилното подобие. {Вяра и дела, с. 31, Гл. 2, Подзаглавие: „Какво е грях?“ - Параграф 3}

Двете огледала

Ако погледнем към този закон без да имаме второто огледало в евангелието, можем лесно да допуснем грешката да смятаме, че Бог е като нас.

Те повтаряха двете велики максими, че законът е копие на Божественото съвършенство и че човек, необичащ закона, не може да обича евангелието, **защото той, както и евангелието, са отражение на истинския характер на Бога.** {Великата борба, с. 465, Гл. 27 - Параграф 11}

Законът на Бога ни разкрива Неговия характер, когато погледнем в него през отразеното огледало на евангелието. Можем да прочетем думите на закона относно тава да не се убива, да не се краде и да не се прелюбодейства, но това са само думи и те могат да добият смисъл

само в трептящия цвят на земния живот на Христос. Законът е нещо духовно, а не просто нещо правно.

Първите пет книги на Мойсей са законът или Тората. Ако четем историите за Бога в тези книги без отражението на евангелието, ще виждаме собствените си лица в този закон, когато четем за Божия характер. Вземете например историята за потопа.

Бит. 6:7 И ГОСПОД каза: Ще изстребя от лицето на земята човека, когото създадох – от човек до добитък, до пълзящи и до небесни птици – понеже се разкаях, че ги направих.

Бит. 6:17 И ето, Аз ще докарам на земята потоп от вода, за да изстребя под небето всяка плът, която има в себе си жизнено дишане; всичко, което се намира на земята, ще измре.

Ако четем тази история, без да вземем в предвид огледалото, което ни е предоставено в живота на Христос, естествено ще допуснем, че самият Бог ги е убил всичките. Това заключение е неизбежно, ако гледате директно към закона. Защо е така?

Римл. 3:10-16 Както е писано: „Няма праведен нито един, няма никой разумен, няма кой да търси Бога. Всички се отклониха, заедно станаха негодни, няма кой да върши добро, няма нито един.“ “Гроб отворен е гърлото им, с езиките си мамят.“ “Аспидова отрова има под устните им.“ “Техните уста са пълни с проклетие и горчивина.“ “Краката им са бързи да проливат кръв, опустошение и разорение е в пътищата им:

По природа човекът е отмъстителен и разрушителен. Законът е написан специално, за да го покаже, когато го четем. Ние слагаме нашия характер върху Господ, когато четем за Него. Представяме си Го, че е точно като нас.

Пс. 50:20-21 Седиш и говориш против брат си, клеветиш сина на майка си. Ти направи това, а Аз премълчах, и ти помисли, че Аз съм съвсем като теб. Но Аз ще те изблича и ще изредя всичко това пред очите ти.

Точно това направили и учениците, когато Исус останал мълчалив спрямо ханаанката.

Мат. 15:22-28 И ето, една ханаанка излезе от онези места и извика, като казваше: Смили се за мен, Господи, Сине Давидов! Дъщеря ми е лошо обсебена от демон. Но Той не й отговори нито дума. Учениците дойдоха и Му се молеха, като казаха: Отпрати я, защото вика след нас.

Учениците изтълкували мълчанието на Христос като расистка нетолерантност. Законът и пророците са написани по такъв начин, че да разкрият този факт. Думите на Стария завет са специално написани така, че да изпитат дали четете Библията чрез живота на Христос, или чрез собствените си паднали възприятия за характера на Бога.

Повечето хора казват, че просто вземат Библията както е написана. Но ние четем Библията според собствените си идеи за справедливост и милост. Не можем да четем Стария завет както трябва докато не подходим към него чрез съвършеното и живо отражение на Исусовия живот на земята. Помним че Божиите мисли не са като нашите мисли. Но Исус е видимият израз на Божиите мисли.

Римл. 16:25-26 А на Този, който може да ви утвърди според моето благовестие и **проповядването за Исус Христос, според откриването на тайната, която е била премълчавана от вечни времена, а сега се е явила** и чрез пророческите Писания според заповедта на вечния Бог е била известена на всичките народи за покоряването им на вярата:

Подхождане към закона чрез Посредник

Истината за Божия характер се съдържа в Стария завет. Това което ни дава Исус не е различно. Но нашите плътски естества разбират погрешно думите на пророците във връзка с характера на Бога. Затова Исус ни го разкрива по един ясен, красив и чудесен начин.

1 Йоан 2:7-8 Възлюбени, не ви пиша нова заповед, а стара заповед, която сте имали от началото. Старата заповед е

словото, което сте чули. Но все пак, нова заповед ви пиша – това, което е истинно и в Него, и във вас, защото тъмнината преминава и истинската светлина вече свети.

Точно както Израил не можел да се приближи при Бога по друг начин освен чрез видимото посредничество на Мойсей, който представлял Христос, така и ние не можем да приближим към Бога освен чрез посредническия характер на Христос. Историята на планината Синай ни осигурява една словесна картина за това как можем да идваме при Бога. Ако дойдем до планината и се опитаме да се покатерим по нея, извън посредничеството на Христос, ще бъдем обстреляни и пронизани от собствените ни погрешни възприятия за характера на Бога.

Изх. 19:12-13 И постави прегради наоколо за народа и кажи: Внимавайте да не се качите на планината, нито да се допрете до полите ѝ! Който се допре до планината, непременно да се умъртви. Ръка да не се допре до нея. Да се убие с камъни или със стрели, било то животно, или човек - да не остане да живее. Когато тръбата затръби дълго, тогава нека се качат на планината.

Хората изтълкували славата на Бога като поглъщащ огън.

Изх. 24:16-18 И ГОСПОДНАТА слава застана на Синайската планина и облакът я покриваше шест дни, а на седмия ден ГОСПОД извика Мойсей отсред облака. **И видът на ГОСПОДНАТА слава на върха на планината беше като огън пояждащ пред очите на израилевите синове.** И Мойсей влезе сред облака и се изкачи на планината. И Мойсей стоя на планината четиридесет дни и четиридесет нощи.

Народът погледнал към планината и изтълкувал сцената според собственото си възприятие за характера на Бога. Възгледът им за Бога, в който те вярвали, бил повлиян от времето, което прекарвали в Египет. Боговете на Египет били жестоки, тиранични и убийствени. Когато Мойсей слязъл от планината, лицето му било просветено от скъпоценната истина за Божия характер.

Чрез този блясък Бог възнамеряваше да привлече вниманието на Израил върху светостта и възвишения характер на Своя закон, върху славата на евангелието Си, разкрито чрез Христос. Докато Мойсей бе на планината, Бог му представи не само плочите на закона, а и спасителния план. Израилевият водач видя Христовата жертва, представена чрез всички символи на юдейската епоха; **и струящата от Голгота небесна светлина хвърляше лъчи върху лицето на Мойсей не по-малко от славата на Божия закон.** {Патриарси и пророци, с. 330, Гл. 28 - Параграф 46}

Чрез светлината на Голгота, на Мойсей била дадена благодат, за да тълкува Божия закон такъв какъвто е. Какво въздействие имало това върху характера му?

Числа 12:3 А Мойсей беше много кротък човек, повече от всички хора, които бяха на земята.

Цяло чудо е, че Мойсей бил направен способен да вижда красотата на Господния характер. Четиридесет години по-рано той бил управляван от друг дух.

Мойсей предполагал, че възпитаването му в египетската мъдрост го квалифицира напълно да изведе Израил от робство. Та нима не бил научен на всички онези неща, които са необходими за един генерал на армии? Няма ли предимствата на най-добрите училища в страната? Да, той усещал, че може да избави народа си. Той поставил начало на делото си като се опитал да спечели тяхното благоволение чрез възстановяване на техните грешки. Убил един египтянин, който се налагал над един от израилтяните. **С това той изявил духът на онзи, който бил убиец от началото, и се доказал като непригоден да представя Бога на милостта, любовта и нежността.** {Съвети към родители, учители и ученици, с. 407, Параграф 1}

Чрез посредничеството на Христос, Мойсей бил обучаван на принципите на вечния завет. Започнал да прилича толкова много на Христос, чрез евангелското огледало, че можел да каже:

Вт. 18:15 ГОСПОД, твоят Бог, ще ти издигне отсред теб, от братята ти пророк **като мен** – него слушайте.

Това е едно пророчество за Христос. Мойсей казал, че идващият пророк ще бъде като него. Колко удивително! Но характерът на Мойсей бил схващан като тираничен, егоистичен и убийствен.

Завистта роди омраза, а омразата - бунт. Докато обсъждаха въпроса за правото на Мойсей да има такъв голям авторитет и чест, те започнаха да гледат на него като на заемащ завидна служба, която всеки от тях можеше също така добре да изпълнява. Сами се подведоха и взаимно се измамиха да сметнат, че Мойсей и Аарон си бяха присвоили заеманите постове. Недоволниците казаха, че водачите им се въздигнали над събранието на Господа, поемайки върху себе си свещенството и управлението, и че техният дом няма право да бъде над другите в Израил; че не са по-святи от народа и че им е достатъчно да бъдат на едно ниво със своите братя, наравно с тях почетени с Божието особено присъствие и закрила.

Следващото действие на заговорниците бе насочено към народа. За грешащите и заслужаващите укор няма нищо по-приятно от това да получат съчувствие и похвала. И така Корей и неговите съмишленици привлякоха вниманието и си осигуриха подкрепата на събранието. **Обявено бе за грешка обвинението към народа, че с недоволството си е навлякъл Божия гняв. Те казаха, че събранието изобщо не е съгрешило, тъй като не е търсило нищо друго освен правата си, а Мойсей бил прекалено властен водач, обвинил в грях народа, който бил свят и Бог бил сред него.** {Патриарси и пророци, с. 397, Гл. 35 - Параграф 9, 10}

Отново и отново народът обвинявал Мойсей, че се опитва да ги убие в пустинята. Той отразявал любящия и нежен характер на Исус, но те тълкували това като нещо друго. Това е точно процесът, който се случва и днес при прочитането на Стария завет. Когато Мойсей слязъл с красивата светлина на Голгота, народът казал на Мойсей да постави покривало на лицето си. Хората не искали да разберат Божия характер

в светлината на Голгота. По-скоро избрали да вярват, че Бог е като тях; нетърпелив, гневен и отмъстителен.

2 Кор. 3:13-15 и не сме като Мойсей, който слагаше покривало на лицето си, за да не могат израилевите синове да гледат края на това, което преминаваше. Но техните умове бяха заслепени. Защото и до днес същото това покривало стои при прочитането на Стария Завет, като не се открива, защото то се отмахва в Христос. Но и до днес при прочитането на Мойсей покривало лежи на сърцето им;

Ако четем Стария завет без евангелското огледало, което ни дава път към Божия характер, тогава няма да можем да прочитаме правилно огледалото на закона. Ще го прочитаме с покривалото на очите ни и ще прочитаме Божия характер сякаш е досущ като нашия. Евангелието е божественият канал чрез който можем да гледаме закона, който е източникът.

Премахване на покривалото

Когато се обърнем към Духа на пророчеството намираме изобилие от доказателства, че земният живот на Христос е действително цялостното и пълно откровение за характера на Неговия Баща. Щом веднъж имаме това огледало, имаме посредник в евангелието, който ни помага да приближим към красотата на огледалото в Божия закон. Щом сме изпълнени с Духа на Исус, това което виждаме в закона е красиво и скъпоценно. Както ни казват Писанията:

2 Кор. 3:18 А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух.

Когато покривалото се снее чрез просветленото огледало на евангелието, тогава можем да видим ясно характера на Бога. Този процес се случва, когато дойдем в Новия завет. Дарът на Духа е това което прави люспите да паднат от очите ни и ние виждаме нашия Баща по един правилен начин.

2 Кор. 3:6-10 който ни направи способни да бъдем служители на нов завет – не на буквата, а на Духа; защото буквата убива, а Духът оживотворява. Но ако служенето на онова, което докарва смърт, написано с букви, издълбани на камък, стана с такава слава, че израилевите синове не можеха да гледат Мойсей в лице заради блясъка на лицето му, който преминаваше, как служенето на Духа няма да бъде с по-голяма слава? Защото, ако служенето на онова, което докарва осъждане, стана със слава, служенето на онова, което докарва правда, го надминава много повече по слава. Защото и онова, което е било прославлено, не е било прославлено в това отношение, поради славата, която превъзхожда.

Когато израилтяните погледнали към лицето на Мойсей, те не могли да го гледат, защото видели в него поглъщащ огън, според собственото им разбиране за Бога. Стойки в Стария завет, те не биха могли да погледнат по един правилен начин към Мойсей. Те искат той да си покрива лицето. Как ние сме направили това днес? Тълкували сме Стария и Новия завет като две отделни диспенсации. За повече подробности по този въпрос, вижте книгата *Отмахване на Августиновите очила за завета*. Чрез отделянето на закона и евангелието, второто огледало, което е било замислено да тълкува първото, е изолирано от закона. Това поставя едно покривало над лицето на Божия закон и прекъсва всяка възможност законът да бъде видян в правилната му светлина. Също както древният Израил искал от Мойсей да си покрива лицето, така и адвентизмът слага едно покривало на лицето си, опитвайки се да смълчи Джоунс и Уагонър в тяхната вест, относно заветите и закона в Галатяните.

Тъжният резултат от това падение в 1888 г. е, че адвентистите са застреляни и пронизани в тяхното разбиране за характера на Бога, когато прочитат Стария завет. Покривалото все още е върху сърцата им и за тях Бог остава един тиранин, който унищожава жестоко враговете Си – точно както бихме направили и ние в старото ни естество.

Дефиниция за огледалото на евангелието

Ето някои от многото цитати, които ни казват точно как Исус е разкрил напълно характера на Своя Баща, докато е бил на земята. Прочетете внимателно следния цитат:

Любовта, почитта и съвършенството разкрити в евангелието са едно откровение за човека на Божия характер. Справедливостта, добротата и благосклонността, които се виждат в характера на Христос трябва да бъдат повторени в живота на онези, които приемат привилегиите на евангелието. Чрез едно изучаване на словото, трябва да Го видим такъв какъвто е, и, очаровани от гледката на Неговото божествено съвършенство да израснем в същия образ. **Трябва да разберем, че евангелието разкрива напълно славата [характера] на Господ. То е огледалото което разкрива Божия характер на обърнатата душа. Подобие на Бога се разкрива в съвършения характер на Неговия Син, за да можем да разберем какво означава да бъдем направени по подобие на Божия образ, и в какво можем да се превърнем, ако чрез постоянно гледане позволим на себе си да бъдем променени от „слава в слава.“** {Знамения на времето, 24-ти февруари, 1909, Параграф 3}

Нека обобщим този цитат точка по точка.

1. **Любовта, почитта и съвършенството разкрити в евангелието са едно откровение за човека на Божия характер.**
2. **Справедливостта, добротата и благосклонността, които са се виждали в характера на Христос, трябва да бъдат повторени в живота на онези, които приемат привилегиите на евангелието...**
3. **Чрез едно изучаване на словото, трябва да Го видим такъв какъвто е и очаровани от гледката на Неговото божествено съвършенство да израснем в същия образ.**

4. Трябва да разберем, че евангелието разкрива напълно славата [характера] на Господ.
5. То [евангелието] е огледалото, което разкрива Божия характер на обърнатата душа. [Тогава е явно, че трябва да бъдем обърнати, за да можем да видим Божия характер.]
6. Подобие на Бога е разкрито в съвършения характер на Неговия Син, за да можем да разберем какво означава да бъдем направени по подобие на Божия образ
7. [Това е] в каквото можем да се превърнем, ако чрез постоянно гледане позволим на себе си да бъдем променени от „слава в слава.“

Духът на пророчеството заявява, че евангелието разкрива напълно Божия характер. Разкрита е не само Божията милост, но и Неговата справедливост. Тази справедливост е разкрита в характера на Христос. С това евангелско огледало можем да видим целия характер на Бога, и можем да се върнем обратно на планината Синай в Стария завет на Библията и да общуваме с Мойсей на върха на планината вместо да треперим от страх в подножието ѝ заради фалшивите ни идеи за Бога.

Онези които са преживели Божието благословение трябва да бъдат най-благодарните личности. Трябва да изпращат към Бога думи на благодарност, защото Христос дойде в подобие на греховна плът, обличайки своята божественост с човечеството, **за да може да представи пред света съвършенството на Бога в собствения си характер. Той дойде да представи Бога, не като строг съдия, но като любящ баща.** "Защото Бог толкова възлюби света, че даде своя единороден Син, та който вярва в Него да не погине, но да има вечен живот." **Бог е любов. Това беше великата истина, която Христос дойде да разкрие на света. Сатана беше представил на света така погрешно характера на Бога, че човекът се намираще далече от Бога; но Христос дойде да покаже на света качествата на Отец, да представи точния образ на неговата личност.** "Както Отец ми даде заповед, така правя." "Тази заповед получих от моя Баща." **Целта на Христовата мисия в света беше да**

разкрие Отец. {Знамения на времето, 11-ти април, 1895 г., параграф 2}

Христос донесъл на света Божието съвършенство в собствения Си характер. Той Го разкрил не като строг съдия, но като любящ Баща. Христос дошъл на света, за да изяви качествата на Отец. Не само качествата на милост, но и тези на справедливостта. Не се заблуждавайте с вярването, че Христос е задържал част от характера на Неговия Баща и е показал единствено нежните качества, само, за да смаже и унищожи по-късно грешниците. Трябва да приемем, че всяка част от Божия характер е била разкрита в Неговия Син по време на мисията Му на земята.

Христос въздигна характера на Бога, приписвайки му славата, и отдавайки му признанието за цялата цел на собствената си мисия на земята,—да поправи хората чрез разкриването на Бога. **В Христос пред хората бяха подредени родителската благодат и безподобните съвършенства на Отец.** В молитвата си, точно преди разпятието, той заяви, “Изяхих името ти.” “Прославих те на земята; Завърших делото което ти ми даде да върша.” **Когато целта на неговата мисия беше постигната,—разкриването на Бога пред света,—Синът на Бога провъзгласи, че делото му е осъществено, и че характерът на Отец е бил изявен пред хората.** {Знамения на времето - 20-ти януари, 1890 г., параграф 9}

Христос прославил (или характеризирал) Своя Баща на земята. Не разкрил само част от характера Му; разкрил го целият. Задачата на Неговата мисия била разкриването на Бога пред света. Слава да бъде на Отец, за това че ни е изпратил Своя Син, за да можем да гледаме характера на Отец в евангелското огледало. Били сме в дълбок мрак относно истинската любов на нашия Баща и Исус дошъл, за да ни покаже точно какъв е Той.

Ще изредя няколко цитата за вас, за да осъзнаете, че за тази тема се говори отново и отново.

Те трябва да упражняват небесните принципи тук на земята, ако искат да станат членове на царското семейство в небето. **Христовият живот в нашия свят трябваше да облича едно представяне в Неговия собствен характер на върховното превъзходство на Божия характер.** Неговите думи трябваше да дадат живот, [та] чрез думите и делата Му те да могат да имат истинско схващане за характера Му. Християните никога и за момент дори не трябва да забравят, че трябва да бъдат последователи на Христос във всичко. {Ръкопис 11 - 1895 г., Параграф 10}

Така е било и така ще бъде до края на времето. Грехът е атрибут на Сатана, и той винаги е в съюз против доброто. Духът на Каин се изявява във всички фалшиви религии. Делото на Сатана е да осъжда и да унищожава, да отнема свободата на човека и да унищожава живота му. Престъплението винаги води хората да действат като средства на Сатана, да провеждат целите му срещу Бога и правдата. В Назарет Христос обяви, че делото Му бе да възстановява и да въздига, да носи мир и щастие. **Той дойде на този свят, за да представи Отец, и разкри Своята божествена сила давайки живот на мъртвите, възстановявайки болните и страдащите към непокътнатост и здраве.** Той беше в този свят като **дървото на живота.** Сатана е във война с Христос, божественият Възстановител. Неговите агенти се обединяват срещу делото на Спасителя да възвишава и облагородява човека. Първата смърт в нашия свят бе причинена чрез действието на сатанинските принципи; и през цялото време от тогава Христос и Неговите последователи са били обект на неговата злобна омраза. {Знамения на времето, 21-ви март, 1900 г., Параграф 13-15}

Чрез Исус, Синът на Бога, Отец е разкрит по-пълно пред света. Исус каза на своите ученици: “Ако ме познавахте, щяха да познавате и моя Баща; и отсега нататък го познавате и сте го видели. Филип му казва, Господи, покажи ни Отец и ни е достатъчно. Исус му казва, Толкова време съм с вас, и не ме ли познаваш още Филипе? Този който ме е

видял е видял Отец.” Душите на хиляди викат днес, “Покажи ни Отец и ще бъдем доволни. **Не можем да твърдим, че Бог е наш Баща докато не го видим.**” Исус казва на всяка такава душа, както каза и на Филип: “Толкова време съм с вас, и още ли не ме познаваш?” Видял ли си делата ми, чул ли си ученията ми, бил ли си свидетел на делата, които съм извършил в името на Отец и все още не си разбрал природата на Бога? Аз се молих с вас и за вас, и още ли не можете да схванете, че Аз съм пътят, истината и животът и че в моя живот пред вас се разкрива характерът на моя Баща? Аз съм сиянието на славата на моя Баща, Аз съм точният образ на неговата личност. **‘Не вярваш ли, че Аз съм в Отец и Отец в мен?’** Думите, които ви говоря, не ги говоря от себе си; но пребъдващия в мен Отец извършва делата. Вярвайте ми, че Аз съм в Отец и Отец е в мен; или пък вярвайте ми заради самите дела. Истина, истина ви казвам, този който вярва в мен, делата които аз върша и той ще ги върши; и по-велики дела от тези ще върши; защото отивам при моя Баща.” {Знамения на времето - 9-ти юни, 1890 г., Параграф 1}

В чистотата на неговия живот той беше разкрил Отец, и славата на Бога бе сияла от неговия характер. Съвършенството на Отец беше изложено пред неподналите светове, пред небесните същества и пред грешни хора. В посредническото дело на Христос, беше разкрита любовта на Отец пред хората и ангелите. Побеждавайки изкушението и понасяйки изпита в пустинята, побеждавайки в наша полза, той насочва стъпките си към Голгота, и в съвършенството на човечеството обгръща света, и в пълнотата на своята божественост се хваща за трона на Бога и прогласява резултата от ужасния си конфликт с врага, възкликвайки: “Сега князът на този свят е изгонен,” сега е унищожен последният враг. {Знамения на времето, 27-ми юни, 1895 г., Параграф 7}

Синът на Бога дойде на тази земя, за да разкрие на хората характера на Отец, за да може те да се научат да Му се покланят в дух и истина. Той дойде да засее света с

истина. Той държеше ключовете за всичките съкровища на мъдростта и можеше да отвори вратите на науката и да покаже неразкрити складове на знанието, ако това би било от съществено значение за спасението. Светлината която осветява всеки човек, който идва в света – всяка фаза на истината беше явна за Него. {Съвети към родители, учители и ученици – с. 28, параграф 2}

Всичко което човек има нужда да знае, или може да знае за Бога беше разкрито в живота и характера на Неговия Син. "Никой, кога да е, не е видял Бога; единородният Син, който е в лоното на Отец, Той Го изяви." Йоан 1:18. **Вземайки човечеството върху Себе Си, Христос дойде, за да бъде едно с човечеството и в същото време да разкрие нашия небесен Баща на едни грешни човешки същества.** Във всичко Той беше направен като Своите братя. Той стана плът, както сме ние. Той беше гладен и жаден и се уморяваше. Той беше поддържан чрез храна и освежаван чрез сън. Той сподели жребия на хората, но Той беше непорочният Син на Бога. Беше странник и чужденец на земята—в света, но не от света; изкушен и изпитван както мъжете и жените са изпитвани и изкушавани днес, но живеейки един свободен от грях живот. **Нежен, милостив, състрадателен и винаги загрижен за другите, Той представяше характера на Бога, и беше постоянно ангажиран в служба към Бога и човека.** "Словото беше направено плът, и живя между нас, . . . пълно с благодат и истина." Стих 14. "Към човеците, които ти ми даде от света," Той казал, **"Аз изявих името Ти," "та любовта, с която Ти си ме възлюбил да може да бъде в тях."** Йоан 17:6, Амер. Рев. Версия., 26. **"Обичайте враговете си,"** поучаваше ги Той; **"благославяйте онези, които ви кълнат, правете добро на онези, които ви мразят и молете се за онези, които се отнасят зле към вас и ви преследват, за да може да бъдете деца на вашия Баща, който е в небето;"** "защото Той е добър към неблагоприятните и към злите." "Той прави слънцето си да изгрява и над злите и над добрите, и изпраща дъжда над праведните и над неправедните." **"Затова бъдете милостиви, както е милостив вашият Баща."** Матей

5:44, 45; Лука 6:35, 36. {Свидетелства към църквата, т. 8, с. 286, параграф 1-7}

Целият характер на Бога беше разкрит в неговия Син, цялата поредица от възможностите на небето е изявена заради приемането на човека в Сина на Безкрайния. Пътят за завръщането на човека към Бога и небето няма бариери. Безподобните дълбочини на любовта на Спасителя бяха демонстрирани; и, ако тази изява на Божията любов към човешките деца не надмогне в привличането на човека към него, няма да има нищо друго, което да го направи. — {Знамения на времето, 3-ти декември, 1889 г., параграф 6}

Бог не е оставил нищо ненаправено, което да е можел да направи за нас. Той даде един съвършен пример за Своя характер в характера на Своя Син; и работата на Христовите последователи е като наблюдават несравнимото превъзходство на Неговия живот и характер, да израстват в Неговото подобие. Когато гледат към Исус и откликват на любовта Му, те ще отразяват образа на Христос. {Ривю енд Херълд, 15-ти февруари, 1898 г.}

Сатана обвиняваше Бог, че притежава качествата, които той самият притежава. **Христос дойде на този свят, за да разкрие какъв действително е Божият характер. Той представя съвършено Отец.** Неговият живот и безгрешност, изживени на тази земя в човешко естество, са едно пълно опровержение на сатанинското обвинение срещу характера на Бога. {Библейско обучаващо училище, 1-ви октомври, 1902 г.}

Било ли е евангелското огледало разкрито напълно в тази времева рамка?

Йоан 14:9 Исус му каза, Толкова време съм с вас, и още ли не ме познаваш, Филипе? Този, който е видял мен е видял Отец; как казваш тогава, **Покажи ни Отец? Само Христос би могъл да представи Отец на човечеството, и това представяне, учениците бяха привилегировани да**

наблюдават в продължение на повече от три години.
{Копнежът на вековете – с. 664}

Това което разкрил Исус било в пълно противоречие с идеите, които хората имали за Бога.

Небесният Учител, не по-малък персонаж от Божият Син, дойде на земята, за да разкрие на хората характера на Отец, за да може да му се покланят в дух и истина. Христос разкрил на хората факта, че най-стриктното придържане към церемонията и формата не би ги спасило; защото царството на Бога е духовно в своето естество. Христос дойде на света, за да го насее с истина. Той държеше ключовете за всички съкровища на мъдростта, и можеше да отвори вратите на науката, и да разкрие неразкритите складове на знанието, ако това беше от съществено значение за спасението. **Той представи на хората, онова което беше в пълно противоречие с представянията на врага по отношение на Божия характер, и се стремеше да отпечата в умовете на хората родителската любов на Отец, който “толкова възлюби света, че даде своя единороден Син, та който вярва в него да не погине, но да има вечен живот.”** [Йоан 3:16.] Той показваше на хората необходимостта от молитва, покаяние, изповед и изоставяне на греха. Той ги учеше на честност, търпение, милост и състрадание, изисквайки от тях да обичат не само онези, които обичаха тях, а и онези, които ги мразеха и които се отнасяха зле с тях. **В това той им разкриваше характера на Отец, който е дълготърпелив, милостив и благодатен, бавен да се гневи и пълен с доброта и истина.** Онези които приемаха Неговото учение бяха под защитната грижа на ангели, които имаха мисията да ги подсилват и просветляват, за да може истината да обнови и освети душите им. {Съвети към родители, учители и ученици – с. 74, параграф 1}

Каква била земната мисия на Исус?

Описвайки земната Си мисия Исус казал: Господ "Ме помаза да проповядвам евангелието на бедните; изпрати Ме да изцеля сърцесъкрушените, да проповядвам освобождение на пленниците, и възстановяване зрението на слепите, да освободя онези, които са наранени." Лука 4:18. Това беше делото Му. Той излизаше да върши добро и да изцелява всички угнетявани от дявола. Имаше цели села, където не се чуваше жалеене на болен в никоя къща, защото Той беше минал през тях и беше излекувал всичките им болни. Делото Му доказваше Неговото божествено помазване. Любов, милост и състрадание се разкриваха във всеки акт на [12] Неговия живот; сърцето Му се изливаше с нежно състрадание към човешките деца. Той взе човешкото естество, за да може да достигне нуждите на хората. Най-бедните и най-скромните не се страхуваха да дойдат при Него. Дори малките деца бяха привлечени от Него. Те обичаха да се катерят по коленете Му и да се взираат в замисленото му и излъчващо любов лице. Исус не скриваше нито дума от истината, но я изговаряше винаги с любов. В Своите отношения с хората проявяваше най-голям такт и деликатност. Никога не се показваше груб, никога без нужда не изговаряше дори и една строга дума, никога не причиняваше ненужна болка на някоя чувствителна душа. Не осъждаше човешките слабости. Говореше истината, но винаги с любов. Порицаваше лицемерието, неверието и нечестиято; но сълзи задавяха гласа Му, когато изговаряше съдбоносните укори. Той плака над Ерусалим града, който тъй много обичаше и който отказа да приеме Него "Пътя, Истината и Живота". Евреите бяха отхвърлили Спасителя, но Той се отнасяше към тях със съчувствителна нежност. Целият Му живот бе живот на себеотрицание и внимателна грижа за другите. Всяка душа бе скъпа в очите Му. Макар винаги да се държеше с Божествено достойнство, Той се снишаваше до всяко човешко същество и се отнасяше с нежно съчувствие към всеки член на Божието семейство. В лицето на всички хора Той виждаше паднали същества, чието спасение беше целта на Неговата земна мисия. **Такъв е характерът на Христос, който се разкрива в живота Му.**

Такъв е характерът и на Бога. От сърцето на Отец изтичат към човешките чедра потоците на Божествено състрадание, което се разкри и изяви чрез Христос. Исус, нежният, съчувствителен Спасител, беше Бог, "изявен в плът" 1 Тим. 3:16. {Пътят към Христос, Гл. 1 – Параграф 7-9}

Христос дошъл да премахне погрешните представи на Сатана.

Сатана представи погрешно Божия характер. Той го облече със собствените си качества. Представи го като едно същество с непреклонна строгост. Той беше затворил света за възможността да наблюдава истинския характер на Бога, като хвърли сянка между човека и Божествения. **Христос дойде в нашия свят, за да премахне тази сянка. Той дойде да представи Отец. Той каза, "Този който е видял мен е видял Отец."** Молеше се учениците му да бъдат едно с него, точно както той беше едно с Отец. Хората заявиха, че това единство с Христос е невъзможно, но Христос го направи възможно като ни доведе в хармония със себе си, чрез заслугите на неговата жертва и живот. Защо трябва да се съмняваме в любовта и силата на Бога? Защо да не се поставим на страната на вярата по този въпрос? Виждате ли очарованията и всички привличащи неща в Исус? **Тогавата се стремете да следвате неговите стъпки. Той дойде да разкрие на света Отец, и повери на нас делото по представянето на неговата любов, чистота, доброта и нежно съчувствие към човешките деца.** {Знамения на времето, 15-ти април, 1889 г. параграф 6}

Докато хората не познаят Бога, така както го е разкрил Христос, те никога няма да оформят характер според божественото подобие, и затова и никога няма да видят Бога. За ангелите в небето е удивително как такъв, който някога е познавал Бога, би станал безгрижен, и би позволил на своя ум да бъде обзет от някаква временна цел, и да позволи на неговото внимание да бъде отклонено от небесния Бог, така, че доброволно и с желание да забрави своя Създател, и да го замести с други господари и други богове. Дойде денят, когато има много господари и много

богове, и Сатана е имал за цел да постави себе си между Бога и човешката душа, така че хората да не отдадат почит на Бога, спазвайки неговия закон. Сатана е обгърнал дрехите си с ангелски блясък, и идва при хората като ангел на светлината. **Той кара виновната душа да вижда нещата по един извратен начин, така че да намрази онова което трябва да обича, и да заобича онова което трябва да мрази и презира. Бог ѝ е представен толкова погрешно, че тя няма грижата да задържи истинския и жив Баща в своето познание, но се обръща към поклонението на фалшиви богове. Тя не знае, че любовта на Бога няма паралел, но Христос е разкрил тази любов на един паднал свят.** Йоан призовава света да гледа към чудната любов на Бога, казвайки, "Вижте каква любов ни е дарил Отец, да се наречем синове на Бога; затова светът не ни познава, защото не позна него." {Ривю енд Херълд, 9-ти март, 1897 г. параграф 10}

В личността и делото на Христос се разкрива святостта на Бога; защото Христос дойде да разкрие Отец. Сатана беше хвърлил своята сянка през пътя на човечеството и представи погрешно характера на Бога. Борбата на Сатана не приключи, когато той беше изгонен от небесните дворове. Той мразеше Христос за позицията му в Божиите дворове, и го намрази още повече, когато самият той беше детрониран. Намрази го, когато дойде в един рухнал свят, за да покаже милост и да изяви състраданието си към една раса от грешници. Чрез главните свещеници и фарисеите, омразата на Сатана е проявена към Божия Агнец, който отнема греховете на света. {Знамения на времето, 11-ти декември, 1893 г. параграф 8}

Свидетелството на Исус е изобилно ясно. Нашият Спасител ни казва ясно чрез Своя пророк, Елън Уайт, че е дошъл на тази земя, за да ни даде едно съвършено и пълно откровение за характера на Неговия Баща. Сега можем да подходим без страх към Отец в евангелското огледало на Неговия Син. Евангелието покорява нашата неволна враждебност към Отец, така че, когато се приближаваме към Него,

враждебността ни да не се отразява в огледалото на закона и да не ни убива.

Помним принципа, че, както съдим, така и ние ще бъдем съдени (Мат. 7:2). Ако хората изпълнени с несвят страх от Бога и гняв към Него се опитват да приближат към Него, техните възприятия за Бога и Неговия характер произнасят присъда над тях самите.

Пс. 90:11 Кой знае силата на гнева Ти и яростта Ти, според страха от Теб?

Еврейската дума за *ГНЯВ* в горния текст е *аф* и тя означава учестено дишане в ноздрите. Когато плътският човек прочита тази дума според собственото си разбиране, тя трябва да означава гняв произлизащ от отмъстителност. В светлината на евангелското огледало тя означава дълготърпение и страст родена от копнеж като този на възрастния баща, който тичал към блудния си син с учестено дишане в ноздрите си. Ако подходяме към закона без евангелското огледало, силният страх, който се създава, причинява едно разбиране за изблик на силна ярост. С помощта на евангелското огледало, страхът е едно чисто почитание и свята радост. Избликът на страст е от чиста любов и възхищение. Ние сме тези, които решават какво е страхът и какво е избликът на страстта.

Не премахвайте сегалището на милостта (умилостивилището) от ковчеза

Този същият принцип се прилага за хората във Ветсемес:

1 Царе 6:19 А ГОСПОД порази ветсемеските мъже, понеже бяха погледнали в ГОСПОДНИЯ ковчег. Той порази от народа седемдесет мъже и петдесет хиляди мъже; и народът плака, понеже ГОСПОД беше нанесъл на народа голямо поражение.

Когато тези мъже махнали капака на ковчеза, те погледнали директно към огледалото на закона и видели собствените си убийствени лица в закона, и повярвали, че това е Божият характер, докато в действителност това бил техният характер. Те буквално изплашили себе си до смърт. Собствените им възприятия за справедливост към

грешката да премахнат капака на ковчега ги посетили. Тъй като подходили към ковчега без посредник, те се предали в ръцете на онзи, който пръв пожелал да се приближи към Бога без посредник – Сатана. Тези мъже трябвало да разбират, че ковчегът се носи само от свещениците и че приближаването към него без посредник ще им причини проблем. Повечето хора прочитат този пасаж, вярвайки, че самият Бог ги е поразил със собствената Си ръка. В светлината на евангелското огледало на Христос става ясно, че те били поразени от собствения си страх. В следствие, присъдата, която вярвали, че трябва да изтърпят злотворците, дошла върху тях.

Ето това правят толкова много хора, когато прочитат Стария завет. Те прочитат закона директно без огледалото на евангелието. Тази практика ще убие всеки човек, който върши това, защото, ако приближавате към Бога без огледалото на евангелието, вашето възприемане на Бога ще ви съди. Според вашия страх ще бъде Неговата ярост.

Моята молба е да прочетете внимателно цитатите от Духа на пророчеството и заедно с тях Йоан 17-та глава. Дано видите, че огледалото на евангелието е дефинирано напълно в земния живот на Христос. Тогава това огледало ще ви даде правилните лещи за прочитането на историите в Стария завет. Евангелията на Новия завет са един писмен посредник към закона на Стария завет. Не поглеждайте към закона в ковчега без това скъпоценно покритие на Христовия живот.

За мен едно от най-скъпоценните неща в гледането към евангелското огледало е откритието, че Христос никога не е убил който и да е – никога.

Христос никога не уби който и да е... {Ръкопис 62 – 1886 г., с. 64}

Понеже Христос е изразеният образ на Отец, това означава, че Отец никога не е убил който и да е. Ако Той е убил някого, тогава евангелското огледало на Божия характер е разбито на парчета, и накрая Бог става точно като нас. Аз избирам да вярвам, че Христос действително ни е изявил името на Отец.

Когато знам това, то ми дава чиста радост. Когато гледам към това огледало на един Спасител, който обичал враговете Си и дал живота Си за тях, аз съм дълбоко убеждаван в нечестивостта на естествената ми склонност към онези, които говорят зло за мен, или ме нараняват по някакъв начин. Извиквам: “Господи, имай милост към мен грешника!”

Двете огледала законът и евангелието

Те повтаряха двете велики максими, че законът е копие на Божественото съвършенство и че човек, необичащ закона, не може да обича евангелието, **защото той, както и евангелието, са отражение на истинския характер на Бога.** {Великата борба, с. 465, Гл. 27 – Параграф 11}

Любовта, почитта и съвършенството разкрити в евангелието са едно откровение за човека на Божия характер. Справедливостта, добротата и благосклонността, които са се виждат в характера на Христос трябва да бъдат повторени в живота на онези, които приемат привилегиите на евангелието. Чрез едно изучаване на словото, трябва да Го видим такъв какъвто е, и, очаровани от гледката на Неговото божествено съвършенство, да израснем в същия образ. **Трябва да разберем, че евангелието разкрива напълно славата [характера] на Господ. То е огледалото което разкрива Божия характер на обърнатата душа.** Подобие на Бога се разкрива в съвършения характер на Неговия Син, за да можем да разберем какво означава да бъдем направени по подобие на Божия образ, и в какво можем да се превърнем, ако, чрез постоянно гледане, позволим на себе си да бъдем променени от „слава в слава.“ {Знамения на времето, 24-ти февруари, 1909, Пар. 3}